

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 422/2021
14.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председник већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Дамир Перић, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду и Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради својине, вредност спора 5.500.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог Града Новог Сада, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 5020/18 од 09.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 14.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог Града Новог Сада изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж бр. 5020/18 од 09.05.2019. године.

Образложење

Апелациони суд у Новом Саду је побијаном пресудом Гж бр. 5020/18 од 09.05.2019. године, одбио жалбе и потврдио првостепену пресуду Вишег суда у Новом Саду П бр. 322/17 од 05.09.2018. године у делу којим је усвојен тужбени захтев, утврђено да су тужени без правног основа стекли право својине, односно право коришћења на непокретностима уписаним у ЛН бр. .. КО ..., ближе описаним у ставу другом изреке, а да је тужилац искључиви власник наведених непокретности и тужени обавезани да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, благовремену и дозвољену ревизију изјавио је тужени Град Нови Сад, због битне повреде поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП и одлучио да је ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом указује да је побијаном пресудом одлучено о захтеву о коме је раније правоснажно пресуђено. Ово из разлога што нема идентитета предметне парнице са парницом у којој је одбијен тужбени захтев тужиоца према друготуженом за утврђење права својине на спорним непокретностима, будући да је тужбом у овој парници обухваћена и Република Србија као нужни и јединствени супарничар. Обзиром да нема идентитета странака у овом и ранијем поступку нема ни идентитета поступка, па ни пресуђене ствари. На основу члана 407. став 2. ЗПП ревизија се не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим ако се ради о ревизији из члана 403. став 2. ЗПП што овде није случај.

Према утврђеним чињеницама правни претходници тужиоца, ББ и ВВ, су на основу купопродајног уговора од 14.12.1955. године стекли својину на спорним непокретностима ул. ... бр. .. у Уговором о поклону од 12.01.1990. године спорним непокретностима су располагали у корист свог сина ГГ, који је уговором о поклону од 12.10.1993.године са допуном уговора од 13.10.1993. године наведене непокретности поклонио тужиоцу. Идентитет парцела и објеката из наведених уговора и уписаних у катастру непокретности утврђен је на основу уверења о идентификацији парцела Службе за катастар непокретности Нови Сад и вештачења. Према упису у катастру непокретности неке спорне непокретности су укњижене као државна својина, а као носилац права коришћења уписан је Град Нови Сад, а неке као јавна својина Града Новог Сада.

Код овако утврђених чињеница нижестепени судови су закључили да тужилац сагласно члану 20. Закона о основама својинскоправних односа основано тражи утврђење права власништва на парцели .. у површини од 41 м², која је уписана као градско грађевинско земљиште у јавној својини друготуженог и објекту од 41 м² „зграда за коју није позната намена“ која је уписана као својина Републике Србије са правом коришћења Града Новог Сада. Ово са разлога што тужилац своје право својине црпи из права својине својих правних претходника, а насупротив томе тужени нису доказали основ уписа својих својинских права.

Неосновани су ревизијски наводи којима се оспорава правилност примене материјалног права од стране нижестепених судова. Тужена Република Србија, како је утврђено у поступку, није била инвеститор спорног објекта, нити је тражила упис државне својине на истом, па ни друготужени није имао основ за стицање права коришћења објекта. У погледу парцеле која се налази испод објекта, друготужени није доказао основ стицања јавне својине. Насупротив томе утврђено је да су парцелу .. КО ... новог премера, која одговара грунтовној парцели .. КО ... старог премера, правни претходници тужиоца стекли теретним правним послом. Поступак експропријације непокретности у ул. ... бр. .. власништво ББ и ВВ је обустављен закључком надлежног органа од 20.12. 1973. године, те су истим непокретностима могли даље слободно располагати уговором о поклону свом сину, а затим он тужиоцу. Законска претпоставка тачности уписа у јавној евиденцији непокретности је оборива и односи се на трећа савесна лица, што тужени нису у конкретном случају јер немају правни основ за стицање стварних права на спорним непокретностима.

На основу изложеног и применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**